

[Udenrigsministeren]

typisk måske i en overgangsfase imellem humanitær nødhjælp og så den mere langsigtede egentlige udviklingsbistand.

Men i dette eksempel – også alle andre steder – må spørgsmålet være, ikke hvordan vi skal fordele midlerne imellem de forskellige bistandsaktiviteter, men derimod hvordan og med hvilke kombinationer vi nu i praksis bedst kan trænge igennem med vores udviklingspolitiske målsætninger.

Konsekvensen af disse betragtninger synes jeg burde være, at vi måske efterhånden skulle prøve, om ikke vi kunne få et lidt mere afslappet forhold f.eks. til princippet om den nogenlunde ligelige fordeling og andre sakrosankte fordelingskriterier. Jeg ville gerne, om vi nåede dertil, at det blev instrumenter i planlægningen og ikke hæmmende indskrænkninger for en kvalitativ målopfyldelse.

Lad mig så bare for at berolige sige, at Danmark jo i dag, hvis vi kigger på fordelingen mellem bilateral og multilateral bistand, er det land, der ligger allerhøjest, når det drejer sig om at give til multilateral bistand. Selv om vi sagde ikke nogenlunde ligelig, men måske 40:60 eller måske $\frac{1}{3}:\frac{2}{3}$, ville vi stadig være i spidsen, og så ville man stadig kunne sige, at vi giver den håndsrekning og den støtte til FN-systemet, som selvfølgelig også er en vigtig politisk målsætning. Jeg tror, vi kan blive enige et langt stykke ad vejen.

Jeg beder altså bare om, at vi prøver at være lidt mere afslappede over for dette fifty-fifty, for en gang imellem er det, som om man hellere vil afskære sig selv fra indflydelse, og som om man vil sætte de muligheder, vi har at tilbyde, lidt i baggrunden til fordel for at holde fast ved den regel, der nu engang blev fastsat.

Jeg har i redegørelsen introduceret begrebet fattigdomslommer, og jeg synes, det har været tilfredsstillende at høre, at der er en ganske bred forståelse for og accept af selve konceptet og selve den tankegang, der ligger bag begrebet fattigdomslommer.

Der er flere, der har været inde på, hvad bistand i fattigdomslommer ikke skal gå ud på og ikke skal bruges til, men jeg tror såmænd, at der er ganske bred enighed om, hvad vi her taler om. Når det f.eks., som det blev af fru Helle Degn, bliver betonet så stærkt, at der skal være tale om integreret bistand, ja, så må jeg sige, at den tankegang

er mig bestemt ikke fremmed, og det synes jeg egentlig også fremgår af redegørelsen. Når det gælder den i øvrigt ret begrænsede bistandsindsats, som vi vil prøve at gennemføre i visse fattigdomslommer, så er der jo netop tale om, at et bredt spektrum af bistandsformer vil kunne sættes ind og helt ideelt set jo bør virke side om side.

Jeg har også peget på gældsproblemet i redegørelsen. Her er det i den seneste tid blevet klart, at de fleste af de fattigste debitorlande ingen chance har hverken for at spare eller for at producere sig ud af deres gæld. Derfor er særlige foranstaltninger nødvendige for disse lande. I det lange løb forekommer det jo både uholdbart og også uværdigt, hvis vi opretholder et system, der via bistanden bidrager til at øge gældsætningen, så vi altså derved bringer debitorlandene i stadig mere håbløse situationer. Det at give lån med den ene hånd og så eftergive gælden med den anden bør ikke være noget, der udvikler sig til en rutine i dansk bistandspolitik.

Derfor synes jeg, det er tilfredsstillende, at der her i dag under debatten har været bred tilslutning til den principielle ændring, jeg har lagt op til i redegørelsen, hvor vi fremover i videre omfang skal yde bundne gaver i stedet for statslån til denne vanskeligt stillede landegruppe.

Men selvfølgelig er det også her svært – ligesom det er svært alle steder, hvor man skal trække nogle grænser i ulandsbistanden – at opstille det helt rigtige kriterium for, hvilke lande der nu bør kunne få bundne gaver, og hvem der må formodes at kunne bære tilbagebetalingsbyrden ved yderligere statslån. Men jeg har fået det ud af debatten, at der nok kan skabes bred tilslutning til, at grænsedragningen skal ligge omkring de 700 dollars BNP pr. indbygger om året. Det er dér, OECD sætter grænsen for lavindkomstlande, sådan at lande under denne grænse altså i fremtiden vil kunne få bundne gaver i stedet for statslån. Denne nye grænsedragning vil ikke medføre nogen ændring i den praksis for gældseftergivelse, som vi så småt er begyndt at slå ind på.

Så vil jeg også komme med et par bemærkninger om samarbejdet med private organisationer. Jeg har allerede i redegørelsen understreget den vægt, regeringen lægger på samarbejdet med private organisationer. Der er jo her tale om en lang række organi-